

מסבל לאלוהות שבפנים

(הרצאה שניתנה ביום ראשון אחר הצהריים, 8 בפברואר 1903)

נעסוק היום אחר הצהריים בשאלה, "מדוע אנשים סובלים, מדוע קיים סבל בעולם?"

ראמה לא יתייחס לשאלה זו מנקודת המבט של ההיסטוריה, או של מה שנכתב בכתבים היסטוריים, או של אמרות חכמים או דעות של אנשי תבונה. אמת היא שכל הכותבים הגדולים הללו, כל ההוגים והמחברים הדגולים דיברו אמת. הם סיפרו את מה שנראה בעיניהם כאמת מוחלטת. אך כל הכתבים של כל מחברי העולם גם יחד מועילים אך מעט, אלא אם כן אתם מנפים את הדברים לעומקם, ורואים מתוך ניסיונכם האישי. ראמה ידבר רק על מה שראה מתוך ניסיונו האישי, ועל מה שכל אחד יכול לראות מתוך ניסיון אישי.

ישנה נטייה גדולה בימים אלה להסתמך על סמכות כלשהי, להתייחס לשם גדול, היסטוריון דגול, או מדען דגול, והדובר שיכול להשתמש בשמות גדולים אלה זוכה לכבוד הרב ביותר; זוהי נטייה הרסנית. ראמה יספר לכם מניסיונו האישי ויספר לכם מה שתוכלו ללמוד מתוך ניסיונכם שלכם.

הסיבה העיקרית לסבל בעולם היא ש"איננו מתבוננים פנימה, איננו מגבשים את דעותינו, אנחנו לוקחים דברים יותר מדי על סמך אמון, אנחנו סומכים על כוחות חיצוניים שיחשבו עבורנו". אנו מקבלים כמובן מאליו את מה שאומרים אנשים אחרים, ואיננו מתבוננים פנימה; איננו סומכים על כוחנו שלנו. בנוסף לאמונה במוחמד, בודהה או קרישנה, יצרנו כל מיני חפצים מקודשים שלפניהם אנו משתחוים. כל ילד יכול לבקר את התנהגותנו וזה מספיק כדי להוציא אותנו משיווי משקל ולגרום לנו סבל. אנחנו דואגים יותר מדי לביקורת ולדעות של אחרים; אנחנו מבזבזים יותר מדי זמן ברכישת חסדם של אחרים. הרעיון של הסתכלות על עצמנו דרך עיני אחרים ולא התבוננות באני האמיתי שלנו, לא ראיית עצמנו אלא דרך עיני האחרים סביבנו הוא הסיבה לסבלנו. ההרגל להסתכל על עצמנו דרך עיני אחרים נקרא יוהרה, האדרה עצמית. אנחנו רוצים להיראות כל כך טוב בעיני אחרים; זהו הרוע של החברה, קללת כל דת.

היה איש בהודו שהיה מעט מטורף, וכפי שבחודש אפריל, אתם עושים "שטות אפריל" באמריקה, בחודש מרץ בהודו אנשים משחקים כל מיני מתיחות עם חבריהם. צעירי הכפר העליזים חשבו שהגיע הזמן להתבדח עם האיש הזה. הם הישקו אותו ביין, ושיכרו אותו, ואז שלחו אליו את חברו הקרוב והאמין ביותר. כשחבר אמון זה הגיע לאיש, החל החבר לבכות, לייבב ולהזיל דמעות תנין, ואמר, "הו, זה עתה באתי מביתך ומצאתי את אשתך אלמנה, מצאתי את אשתך אלמנה." והבחור המטורף גם החל לבכות ולהזיל דמעות, הוא התחיל גם להתאבל על אלמנות אשתו. לבסוף, אחרים באו ואמרו, "מדוע אתה בוכה?" האיש המטורף אמר, "הו, אני בוכה כי אשתי אלמנה." הם אמרו לו, "איך זה יכול להיות? אתה אומר שאשתך אלמנה. אתה לא מת. איך אשתך יכולה להפוך לאלמנה אלא אם כן אתה, בעלה, מת? אתה לא מת; אתה מתאבל על אלמנות אשתך שזה סותר את עצמו." הבחור המטורף אמר, "הו, לכו מכאן, אתם לא יודעים, אתם לא מבינים, חברי המהימן ביותר אמר לי שהוא זה עתה בא מביתי, ושאשתי הפכה לאלמנה. הוא היה עד ראייה לעובדה הזו, הוא ראה אותה אלמנה." הם אמרו, "תראה, איזה אבסורד נורא זה!" (צחוק). עכשיו, אנחנו צוחקים על האיש הזה כי הוא התאבל על אלמנות אשתו ולא השתכנע שאשתו לא הפכה לאלמנה כי הוא היה חי; אבל זכרו שאבסורד נורא זה מבוצע על ידי כל הכתות והדתות בעולם, ועל ידי כל האנשים היהירים, הגאים והאופנתיים בעולם. הם לא מסתכלים בעיניהם שלהם, הם לא חושבים במוחם שלהם. הנה האטמן שלכם (העצמי, the Self), העצמי האמיתי שלכם, אור האורות, טהור, בלתי משתנה, שמי השמים בתוכם. העצמי האמיתי שלכם, האטמן שלכם חי לנצח, נוכח תמיד, לעולם לא מת, ובכל זאת אתם בוכים ומייבבים ומזילים דמעות ואומרים, "הו, מתי האושר יבוא אליי", ואתם מתחננים לאלים שיבואו ויעזרו לכם לצאת מקשייכם. שם אתם משתחוים, מאמצים הרגלים מתרפסים, מביטים בזלזול על עצמכם. מכיוון שסופר כזה, קדוש או צדיק כזה קרא לעצמו חוטא, מכיוון שהוא קורא לכם תולעים, לכן עליכם לעשות זאת, גאולתכם טמונה בחשיבה על עצמכם כמתים. זו הדרך שבה אנשים מסתכלים על דברים, אבל זה לא יעבוד. התחילו להבין את חייכם שלכם, התחילו להרגיש את האטמן שלכם, היפרדו ממצב השכרות הזה שגורם לכם להתאבל על מותכם שלכם. עמדו על רגליכם בין אם אתם גדולים או קטנים, בין אם אתם במעמד גבוה או נמוך מאוד, אל תדאגו לכך כלל. הכירו באלוהותכם, באלוהיותכם. הביטו בכל דבר בפנים, אל תירתעו. אל תסתכלו על עצמכם בעיני אחרים אלא בתוך עצמכם

האמיתי. האני האמיתי שלכם תמיד יגיד לכם שאתם העצמי הגדול ביותר בכל העולם. באופן דומה, אנשים אומרים שוודאנטה, בודהיזם וכו' אומרים להם לחשוב כך, אבל ראמה אומר לכם שהשמיים מבפנים אומרים לכם לעולם לא לחשוב על עצמכם כמתפוררים, רעועים, או מובסים. הכירו באלוהות שבפנים.

ההר והסנאי רבו יום אחד,
והראשון קרא לאחר "קטנוני ונוקשה".
ענה בן: "אין ספק, גודלת עד מאוד,
אך יחדיו יש לקחת, באשר הם,
את כל הדברים וכל מזגי האוויר,
כי רק כך נוצרים שנה ועולם עגול.

ואין בי בושה, כך אני מאמין,
למלא את מקומי כראוי.
אם איני גדול כמורך,
גם אינך קטן כמוני,
ואינך זריז כמוני כלל וכלל.
לא אכחיש שאתה מותיר
שביל סנאים יפה למדי.

לכל כישרון ייחודו, הכול במקומו בתבונה.
אם איני נושא יערות על גבי,
גם אתה לא מפצח אגוזים".

כך גופכם יכול להיות כשל סנאי קטן וגוף אחר לידכם יכול להיות גדול כהר,
אך אל תחשבו שאתם קטנים; היו חכמים כמו הסנאי הקטן. זכרו שגם אם
גופכם קטן מאוד, יש לכם תפקיד למלא בעולם זה, שגוף גדול לא יכול לבצע.
אז למה להביט על עצמכם בביטול? היו עליזים ומאושרים.

אדם אחד בא לראמה ואמר שהממונה עליו התייחס אליו רע כל הזמן. ראמה
אמר לו כי הממונה הביט עליו בביטול משום שהוא הביט על עצמו בביטול.
אם אנו מכבדים את עצמנו, כל אחד חייב לכבד אותנו. אם ערך של סנט אחד
מוצמד לספרון הקטן הזה, אף אחד לא ישלם עליו שני סנט, אבל ערך של 25
סנט מוצמד לספרון הקטן הזה וכולם מוכנים לשלם את הסכום הזה תמורתו.

באופן דומה, הציבו על עצמכם ערך קטן ואף אחד לא יעריך אתכם בערך גבוה. הציבו על עצמכם את הערך הגבוה ביותר, כבדו את עצמכם, הרגישו את אלוהותכם, וכולם חייבים להתייחס אליכם באותו אופן.

הם אומרים, אמונה תציל אתכם; אבל אמונה בעקרונות חיצוניים לא תציל אתכם; אמונה באלוהותכם שלכם תציל אתכם. האמינו, שימו אמונה חיה באלוהותכם שלכם, כבדו את עצמכם, וכולם יכבדו אתכם.

ובכן, האדון שהתלונן נגד הממונה עליו, לאחר שקיבל הנחיות מראמה, החל להקדיש את זמנו להבנת אלוהותו. הוא החל להתפלל ולהתפלל. עכשיו, תפילה אינה פירושה חזרה על מילים מסוימות. תפילה פירושה להרגיש ולהבין את האלוהות. הוא החל להתפלל בדרך זו. הוא גילה שהמנהל היה מחויב לכבד אותו ולהתייחס אליו היטב. יום אחד הממונה ניגש אליו במצב רוח רגזני מאוד. האיש הזה ענה לממונה בטון הנעים ביותר, בדרך השמחה ביותר ואמר, "הו אדוני, אכן אתה מושך משכורת גדולה בהרבה ממני, ואני יודע שאתה עושה סוג מסוים של עבודה שאני לא עושה; נכון שאני זקוק לך, אבל נכון גם שאתה זקוק לי. האם יכולת להסתדר בלי מישהו שימלא את תפקידי? לא יכולת. אז אתה זקוק לי בדיוק כפי שאני זקוק לך, ולמעשה אתה נזקקת לי תחילה. אתה היית זקוק למישהו שימלא את התפקיד הזה ושלחת להביא אותי. אני לא משרת אותך. אם אני משרת, אני משרת את הצרכים והרצונות שלי; אני לא המשרת שלך, אני המשרת של עצמי. אני לא עבד בפני אף אחד. לשרת במובן הטוב זה בסדר."

במצב כזה, אתם אינכם תלויים באף אחד בעולם; שום משרת אינו תלוי באדון כלשהו אם הוא תלוי ברצונותיו שלו. תלות חיצונית היא אשליה, תלות אמיתית היא בעצמנו. במצב כזה, הרגישו והבינו את עצמאותכם. מדוע עליכם לראות את עצמכם כתלויים באלוהים, בישו, במוחמד, בבודהה, בקרישנה, או באחד מקדושי העולם הזה? חופשיים אתם, כל אחד ואחד. הרעיון של חופש שמובא הביתה הופך אתכם למאושרים.

אדם נחשב לפושע על ידי מלך מסוים באסיה, מכיוון שלא השתחוה לפני המלך. המלך הזקן נעלב כאשר אנשים לא השתחוו לפניו. המלך אמר לפושע, "האם אינך יודע איזה שליט עוצמתי וקפדן אני? האם אינך יודע שאהרוג אותך, אתה כל כך חצוף?" האיש ירק בפני המלך, והביט בו כל כך בזעם עד שהוא התרגז. האיש אמר, "הו, בובה טיפשה שאתה, אין לך את הכוח או

הסמכות להוציא אותי להורג. אני האדון של עצמי. זה בכוחי לירוק בפניך, זה בכוחי לפגוע בך, וזה בכוחי לראות את הגוף הזה מוצב על הצלב או הגרדום. אני האדון של גופי. הסמכות שלך היא מיד שנייה, הסמכות שלי באה ראשונה." באופן דומה, הרגישו והבינו שאתם תמיד אדוני עצמכם. הביטו בדברים מנקודת המבט של האטמן שלכם, ולא דרך עיני אחרים. הרגישו את עצמאותכם, הרגישו שאתם אלוה האלים, אדון האדונים, כי זה מה שאתם.

מדוע אנשים סובלים? הם סובלים בגלל הבורות של עצמם האמיתי, שגורמת להם לשכוח את עצמם האמיתי, ושמובילה אותם לחשוב על עצמם כמה שאחרים מכנים אותם. כל עוד בורות זו נמצאת כאן, כל עוד האדם לא מבין את אלוהותו שלו, תמיד יהיה סבל.

בורות היא חשכה. אם אתם נכנסים לחדר חשוך מאוד, אתם בוודאי תתנגשו בקיר, אתם בטח תחבטו את ראשכם במשהו או תפגעו בעצמכם בדרך כלשהי. זה לא ניתן למניעה, אתם לא יכולים לעזור לזה. בכמה מהבקות העניות בהודו, האנשים כל כך עניים שהם לא יכולים להרשות לעצמם אור בבתים, וראמה הבחין בעוברו ברחובות שבכניסה לבית במהלך חשכת הלילה, בעל הבית תמיד היה מוצא פגם באשתו ובאחרים מבני הבית. הוא היה קורא, "הו, למה אתם שומרים את השולחן הזה כאן, שברתי את הברך שלי עליו? או למה שמת את הכיסא הזה שם, כמעט שברתי את היד שלי עליו? או תלונות דומות. האם יש תרופה? לא, אין; כי אם האישה הזיזה את השולחן או הכיסא לפינה או חלק אחר של החדר, אז האיש היה צריך ללכת למקום אחר בחושך והיה נפגע. כל עוד יש חושך, הברך, הזרוע, הצוואר או הכתפיים חייבים להישבר: הראש חייב להיחבט בארון או בקיר. אי אפשר לעזור. אם אתם פשוט מאירים את החדר, תניחו לדברים להיות איפה שהם, לא תצטרכו להטריד את עצמכם; תוכלו אז ללכת ללא פגע ממקום למקום.

כך זה בעולם. כדי שהסבל שלכם יתוקן, אתם לא צריכים להסתמך על התאמת הסביבה שלכם או על מעמדכם בחיים כתרופה, אלא לסמוך על התרופה שעוסקת רק בהתאמת השמש שבפנים. כל האנשים מנסים להיפטר מהסבל על ידי מיקום או התאמה כביכול של הרהיטים, על ידי מיקום זה וזה בצורה שונה בעולם, או על ידי צבירת כסף, או על ידי בניית בתי מסחר או על ידי רכישת קרקע מסוימת שמישהו אחר בעליה. על ידי התאמת הסביבה שלכם, או על ידי הצבת הרהיטים שלכם בסדר זה או אחר, לעולם לא תוכלו להימלט מסבל. ניתן להימנע מסבל, להסיר אותו, ולהיפטר ממנו רק על ידי

הבאת אור לחדר שלכם, על ידי אור, על ידי ידע בארון הלבבות שלכם. תנו לחושך ללכת ושום דבר לא יזיק לכם.

הייתה קהילה של פראים שחיו בחלק מסוים של ההימלאיה, פראים שמעולם לא הדליקו אש. הפראים הקדומים של העולם לא הדליקו אש; הם לא ידעו איך להבעיר אש. הם נהגו לחיות על דגים מיובשים, ומעולם לא בישלו את מזונם אלא באמצעות חום השמש, או ייבשו אותו בשמש. לפני שהגיע הערב הם הלכו לישון, וקמו עם השמש, וכך לא היה להם מפגש עם חושך חומרי. הייתה מערה גדולה ליד המקום שבו הם חיו. פראים אלה חשבו שכמה מאבותיהם המכובדים ביותר חיים במערה זו. למעשה, כמה מאבותיהם נכנסו למערה החשוכה ומתו בה, על ידי תקיעה בבוע, או אולי על ידי התנגשות בקירות המשוננים של המערה. הפראים ראו במערה זו מקום קדוש מאוד, אבל אנשים אלה, שלא היו רגילים להתרועע עם החושך, החושך במערה היה עבורם מפלצת ענקית שהם רצו להיפטר ממנה (צחוק). אתם צוחקים על האבסורד הזה, אבל אנשי ימינו מבצעים אבסורדים גדולים יותר. ובכן, מישהו אמר להם שהמפלצת במערה תעזוב, אם הם יתקרבו למערה במצב רוח של השתחוויה. אז הם הלכו והשתחוו לפני המערה במשך שנים, אבל המפלצת לא עזבה את המערה בגלל כבוד זה. לאחר מכן מישהו אמר להם שהמפלצת תעזוב את המערה אם הם יפחידו אותה, אם הם יילחמו בה. אז הם השיגו כל מיני חצים ומקלות וסלעים, כל מיני נשק שיכלו למצוא, והתחילו לירות חצים אל המערה ולהכות בחושך במקלות; אבל החושך לא זז, הוא לא עזב. אחר אמר, "צום, צום. החושך יעזוב את המערה בגלל הצום שלכם. כל השנים האלה, לא עשיתם את הדבר הנכון. צום זה מה שנחוץ." המסכנים צמו וצמו. הם הקריבו על ידי צום אבל החושך לא עזב; המפלצת עדיין לא עזבה את המערה. אז מישהו אמר שהחושך יתפזר אם הם יחלקו נדבות. אז הם התחילו לחלק את כל מה שהיה להם, אבל המפלצת לא עזבה את המערה. לבסוף הגיע אדם שאמר שהמפלצת תעזוב את המערה אם הם יפעלו לפי עצתו. הם שאלו אותו מה הייתה עצתו, והוא אמר, "הביאו לי כמה מקלות ארוכים של במבוק, וקצת עשב לחבר את מקלות הבמבוק יחד, וקצת שמן דגים." אז הוא ביקש מהם להביא לו קצת קש או סמרטוטים או משהו לבעירה. האיש הזה קשר אותם על הקצה הארוך של הבמבוק ועל ידי הכאת אבן נגד פיסת צור הוא הבעיר אש והדליק את הקש בקצה מקל הבמבוק.

אש נוצרה וזה היה מראה מוזר לאנשים האלה, כי זו הייתה הפעם הראשונה שהם ראו אש. האיש הזה אז אמר להם לאחוז במקל הבמבוק ולרוץ איתו אל תוך המערה ולתפוס את אוזני המפלצת ולגרור אותה החוצה מהמערה, אם הם יפגשו את המפלצת חושך. בהתחלה הם לא האמינו בתיאוריה שלו ואמרו שזה לא יכול להיות נכון, מכיוון שאבות אבותיהם אמרו להם שהמפלצת תעזוב את המערה אם הם ישתחוו לפניה או אם הם יצומו, או אם הם יתנו נדבות, והם תרגלו את כל הדברים האלה במשך שנים רבות, והמפלצת לא עזבה את המערה. "ועכשיו", הם אמרו, "הנה זר; הוא בוודאי לא יכול לייעץ לנו כראוי; עצתו לא שווה כלום. הו, לא נקשיב לזה." אז הם כיבו את האש. אבל היו כאלה שלא היו כה דעתניים. הם לקחו את האור ונכנסו למערה, והנה! המפלצת לא הייתה שם. הם המשיכו והמשיכו אל תוך המערה, (כי זו הייתה מערה ארוכה מאוד), ועדיין לא מצאו מפלצת; אז הם חשבו שהמפלצת חייבת להיות מסתתרת בחורים במערה, וכך הם דחפו את האור לתוך כל החורים במערה, אבל לא הייתה מפלצת בשום מקום, זה היה כאילו מעולם לא הייתה שם.

בדיוק כך, הבורות היא המפלצת, החושך, שנכנס למערת לבכם ויוצר שם הרס והופך אותה לגיהנום. כל חרדה, כל סבל, כל כאב נמצא בתוכך, לעולם לא בחוץ. נניח שמישהו קורא לך בשמות או מוכיח אותך; אדם כזה מכין עבורך את המזון אשר, אם יילקח לפיך, יפגע בך. כך, שום דבר לא יכול לעורר בך זעם או להסעיר אותך, אלא אם כן אתה לוקח אותו ומאמץ אותו לעצמך. ראמה לעולם אינו לוקח דברים לעצמו; אנשים לעתים קרובות מעירים הערות לא מחמיאות כשהוא עובר ברחובות, אבל לדברים כאלה אין השפעה אלא אם לוקחים אותם ומאמינים שהם אמת.

לפי הוודאנטה, אדם של הגשמה הוא מי שלעולם אינו טורח לקחת או לאמץ ולו במעט סעודות מורעלות כלשהן; אדם כזה לעולם אינו סובל להיות נדחה או מופרע.

היה האני האמיתי שלך, היה האלוהות שלך. רחם על אותם אנשים המאשימים או מכפישים אחרים. לעולם אל תחשוב על עצמך כעל מי שמתעללים בו, רמוס, או נופל. הרגש, הרגש את האלוהות שלך, חיה באלוהות שלך; כל השאר הוא חושך, כל השאר הוא בורות; זהו החושך בתוכך היוצר גיהנום עבורך. כדי להיפטר מהחושך הזה, תוכל לנסות כל מיני שיטות אך הן לא יועילו. אם שלוש מאות ושלושים ושלושה מיליארד משיחים

יופיעו בעולם, זה לא יועיל, אלא אם כן אתה עצמך תתחייב להסיר את החושך מבפנים. אל תסמוך על אחרים. כל התהליכים האלה של הצטרפות לכנסייה זו או אחרת, לחברה זו או אחרת, עבודת ישו זה או קרישנה זה, פטיש זה או אחר, לא יועילו. עשה כל מה שתרצה, אבל זה לא יועיל לך. התרופה היחידה היא אור, ואור הוא ידע חי, אמונה חיה באלוהות שלך. זו התרופה, אין אחרת. הו אלוהות בדמות גבירות וג'נטלמנים! הו העצמי האמיתי שלי בדמות כולם! הו העצמי האמיתי האהוב שלי בדמות כל הגופים האלה! הו אמא מבורכת בדמות כל הגופים האלה! הו אטמן מבורך בדמות כל הגופים האלה! אור פירושו פשוט הגשמת האמת לדרגה כזו שכל הגופים והצורות הנראים עלולים להתכווץ לאפס.

אור, או ההגשמה האמיתית של האמת, היה הופך את כל הגופים האלה לשקופים, היה הופך את כל האישויות לחולפות. בכל צורה שאדם מופיע, אדם של הגשמה לעולם אינו רואה את האגו הקטן, את הגוף הנראה, אלא רק את האלוהות. עברו הצורה הנראית או הגוף הוא אשליה; זהו חושך, בורות.

הסרת הבורות פירושה לראות את אלוהים, לראות את העצמי האמיתי, לראות רק אמת, להגשים את האלוהות בלבד, ולהיות פטור מכל פחדים וכל חרדות.

הו אלוהות! אלוהות!! הו אלוהי האהוב, היקר, היקר שלי בכל הגופים האלה!! אנשים שבעיני אחרים נקראים אויבים, הם כולם העצמי האמיתי שלי; אלה שבעיני אחרים נקראים חברים, הם כולם העצמי האמיתי שלי. אל תראה את האישיות החיצונית, אל תראה את האגו הקטן; לראות את האלוהות לא רק בכל הגופים, אלא גם בגופך שלך הוא אור, שגורם לך לראות את האלוהות אחת ואותה כמון. אלוהות היא מילה נרדפת לעצמי האמיתי שלי. אותו "אני", העצמי האמיתי, נמצא בכל מקום. הגשם זאת, הרגש זאת, חיה זאת, וכל החומות, כל הקשיים, כל המחסומים, כל המכשולים נעלמים. איזה חזון! איזו אמת!! איזו עובדה מפוארת!! חבל שלא ניתן לתאר זאת; שום מילים לא יכולות להגיע אליה, שום שפה לא יכולה לתאר אותה. זוהי עובדה. אם פשוט תרצה בה, אם תכמה אליה, היא חייבת לבוא אליך.

כאשר אנו קוראים אסטרונומיה, עלינו לבצע חישובים אסטרונומיים; ובחישוב המרחקים בין הכוכבים השונים, בהערכת הגדלים העצומים של הכוכבים

השונים, אנו נתקלים במספרים כה עצומים שכדור הארץ הזה, הנחשב כנקודה מתמטית, הופך לנקודה מתאינת.

באופן דומה, כאשר אתה מתחיל להגשים את האמת, להרגיש שאתה אור האורות, שמש השמשות, אלוהי האלוהים, אדון האדונים, כל הכוכבים האסטרונומיים האלה, כל שבילי החלב העצומים הם רק כתם חסר משמעות. כאשר אתה מגשים זאת, כאשר אתה מרגיש זאת וחושב זאת, הו, כיצד יכולים איומי העולם שלך להשפיע עליך כלל?

אם בנוכחות הכוכבים הגדולים האלה, כדור הארץ הזה מצטמק לאין, אז בנוכחות שמש השמשות הזו, אור האורות הזה, בנוכחות העצמי האמיתי שלי, איך יכולות צרות וחרדות עולמיות אלו לשמור על ממדים כלשהם?

הגשם את האמת, הרגש זאת, חיה זאת וכאשר אתה מרגיש אותה במלוא העוצמה, שום דבר, שום דבר לא יזיז אותך. תן למיליוני שמשות להיהרס לאבדון, תן לאינסוף ירחים להימס לאין, אדם של הגשמה, אדם של אור עומד יציב כסלע. איזה נזק יכול לבוא אליו? מה יש שיכול להביא סבל אליו?

הו פלא הפלאים! תהילה כה עצומה, כה אינסופית, כה בלתי ניתנת לתיאור!! זהו העצמי האמיתי שלך, והוא נזנח על ידי האנשים.

אותה שמש, אותה שמש אינסופית מוסתרת על ידי וילון קטן כל כך קרוב לעיניים שכל העולם מושבת. מציאות כה מפוארת, נשגבת, מושבתת על ידי בורות כה קטנה, חסרת משמעות. הו, השלך הצידה בורות כה מחלישה, כה מדלדלת; הסירה. הגשם "אני אדון האדונים, אור האורות, הבלתי ניתן לתיאור, הבלתי ניתן להגדרה". זה אתה, זה אתה. הו, כמה ברור, כמה בהיר הופך הכל כאשר אתה מרגיש את המציאות הזו!

הגשם את האמת, הרגש זאת, חיה זאת וכאשר אתה מרגיש אותה במלוא עוצמתה, שום דבר, שום דבר לא יזיז אותך. תן למיליוני שמשות להיזרק להשמדה, תן לאינסוף ירחים להימס לאין, אדם של הגשמה, אדם של אור עומד בלתי ניתן להזזה כמו סלע. איזה נזק יכול לבוא אליו? מה יש שיכול להביא סבל אליו?

ראמה אינו מספר לך דבר מההיסטוריה, מחיי אנשים גדולים. מה שראמה מספר לך הוא מניסיונו האישי והוא מה שגם אתם יכולים להגשים בעצמכם. ראמה אומר לכם שכאשר אנו מגשימים את האמת ומרגישים את המציאות,

העולם הופך לגן עדן אמיתי עבורנו. אין אז אויבים, אין פחדים, אין צרות, אין חרדות, אין כאב. אכן, אכן, כך הוא הדבר.

כאשר אנו בגובה רב, ההבדלים הקטנים ברמה של עצמים למטה נעלמים. למטה, בית זה נראה גבוה מאוד, ושם בית אחר נראה נמוך מאוד, או רחוב זה נראה גבוה מאוד ורחוב אחר נראה נמוך מאוד, אבל כאשר אנו עולים על הגבעה הגבוהה ומביטים באותם עצמים, איננו מבחינים בהבדל. באופן דומה, כאשר אתם עולים לגבהים אלה של תהילה רוחנית, וכאשר אתם מרגישים את האטמן האמיתי, כאשר אתם מגשימים את האמת בפנים, אז עבורכם ההבדלים הקטנים של חבר או אויב, של מזיק או מיטיב, כולם נעלמים. זוהי תפיסת ההבדלים הקטנים האלה שגורמת לנו אי-נוחות, שמפיקה השפעות לא נעימות מסוימות. התעלו מעל לזה, כך שהמציאות תהפוך אמיתית, וכל ההבדלים ייעלמו; זה מה שוודאנטה קוראת — אקאטוואם (אָמְד־יוֹת). אלוהים הוא המציאות; העולם או התופעות הם אשליה.

לכן הגשימו את העצמי האמיתי שלכם, הגשימו את האטמן לדרגה כזו שהעולם הזה יהפוך ללא אמיתי ושאלוהים או האלוהות האמיתית בפנים תהפוך לאמיתית. הו, איזה פשע אתם מבצעים כאשר אתם פונים לאחיהם כאדם ולא מגשימים את האלוהות בתוכו.

פשעים נקראים בשמות רבים, רצח אם, רצח, וכדומה, אבל על ידי אי-הרגשת האלוהות בכל אחד ואחד, אתם מבצעים את הפשע של רצח-אלוהים או הריגת אלוהות. כאשר אתם קוראים לאדם אב, אח, בן, חבר או אויב, ואינכם מרגישים את האלוהות בתוכו, אתם משתמשים במילים לדרגה כזו שהאלוהות נהרגת החוצה. כאשר הגוף, הצורה, או הצורה החיצונית האשלייתית הופכת כה בולטת שהאל בפנים נשכח, אז אתם מובסים. אתם מושמדים, כביכול, בעולם הזה, בכל פעם שאתם מנסים להרוג את האלוהות בתוכם. הריגה זו של אלוהים, של האלוהות, היא בורות, ובורות זו היא סיבת הסבל בעולם הזה. אמת זו תישאר חלום בלבד אם אנשים לא יתרגלו אותה. זוהי עובדה; הגשם אותה ואתה הופך את עצמך למאושר; הרגש אותה, חיה אותה, ותראה שאתה חי בעולם של ניסים, תראה שכל הכוחות משרתים אותך; הרגש אותה, וכל השמשות, הכוכבים והירחים מצייתים לפקודותיך. זאת תמצא על ידי ניסויים מתמידים.

מאושר הוא האדם היכול להרגיש תמיד את אחדותו עם הכל, היכול להרגיש תמיד את האלוהות האמיתית שלו.

ישנו פסוק בסנסקריט, שמשמעותו המילולית היא "כשם שחושך, שהצטבר במערות במשך מאות שנים, אינו לוקח זמן להתפנות כאשר מובא אור, כך הוא עם האדם שצבר חושך אפילו מלידתו. הכל נעלם כאשר מציאות זו, אור אלוהי זה, זורח בחדר הסגור של לבו".

ראמה רואה מניסיון אישי מדי יום שכאשר הוא רואה את האלוהות באדם או באיש המופיע, כשהוא מתייחס לגוף האדם כאלוהים, או במילים אחרות, כשהוא אינו רואה את האישיות אלא רואה את המציאות באדם, אז הוא אינו סובל; אבל כשהוא רואה רק את הגוף, רואה רק את האישיות של האדם, אז סובל ראמה. אך מכל הכשלונות וההצלחות בעבר, ראמה כעת נעשה חכם לדרגה כזו שלעולם, לעולם, אפילו בחלום לא נותרת שום אפשרות להסתכל על מישהו כמשהו אחר מלבד אלוהים. ראמה רואה שעל ידי התייחסות אליך כעצמי האמיתי, בהרגשתך כעצמי שלו, בהרגשת כל הגופים האלה כשלו, בהרגשת כל הגופים האלה כזהים לשלו, הם בהכרח ירגישו באותה דרך.

היה איש בשם מג'נון. הוא נקרא נסיך האוהבים. איש מעולם לא אהב כמוהו, אבל אהבתו הייתה לאישיות, לגוף של הגברת שלו, וכך הוא לא יכול היה לראות אותה. ראמה אומר, אם יש לך תשוקות ואתה רוצה להגשים אותן, עליך לעזוב את התשוקות האלה, עליך להתעלות מעליהן. ובכן, לבחור המסכן הזה לא היה הסוד; עדיין הוא היה האוהב האידיאלי של כל העולם. מסופר שהוא נעשה מטורף והשתגע בגלל האכזבה הגדולה שלו, והנסיך המטורף המסכן עזב את בית אביו ושוטט ביער. אם ראה ורד, היה רץ אליו בחושבו שזו אהובתו; את עץ הברוש ליטף בחושבו שזו אהובתו; הוא ניגש לאייל וחשב שזו אהובתו. זו הייתה הרגשתו, הוא הפך את הגופים הקטנים האלה לגוף של אהובתו, וראה זאת בכל מקום. מושא אהבתו היה חומרי והוא סבל דרכו.

ראמה אומר, "אהב כפי שהוא אהב, אך תן שמושא אהבתך יהיה העצמי האמיתי, האלוהים, האלוהות." האם לא כל העולם משוגע, מטורף אחרי אושר, ואושר הוא מילה נרדפת לאלוהים? בחור מסכן זה לא ידע היכן למצוא אושר אמיתי או אלוהים. מבורך הוא מי שמגשים את האמת כמו אותו מג'נון שהגשים את אהובתו בעצים, בחיות ובפרחים. ובכן, הבחור המסכן לבסוף

נפל מחוסר הכרה ביער, ואביו שחיפש אותו הגיע למקום בו הוא שכב. הוא הרים את הנער המסכן, ניגב את פניו ואמר, "הו בני האהוב, האם אתה מזהה אותי?" מג'נון בהה בריקנות, והוא הביט והביט, אבל עברו לא נותר דבר ביקום. כל גופו של מג'נון אמר, "מהו אב, מהו אב?" האב אמר, "בני האהוב! אני אביך, האם אינך מזהה אותי?" הוא אמר, "מהו אב" במשמעות האם יש משהו בעולם הזה מלבד אהובתי?

הגשמה פירושה אותה אהבת אמת כפי שלבחור זה הייתה למושא החומרי שלו, לבשר ולעור. כאשר אתה עולה לגובה זה של אהבה אלוהית, כאשר אתה עולה לדרגה כזו שבאביך, באמך, בכולם אתה רואה רק את אלוהים, כאשר אתה רואה באישה לא אישה, אלא את האהוב, אלוהים, אז, אכן, אתה הופך לאלוהים, אז, אכן אתה בנוכחות אלוהים.

כל עוד מג'נון היה בחיים, הוא לא יכול היה לראות את אהובתו. המשורר אומר שמג'נון הובא לנוכחות אלוהים, ואלוהים אמר, "הו טיפש, מדוע אהבת כל כך מושא חומרי, עולמי; לו אהבת אותי באלפית מעוצמת האהבה שבזבזת על אהובתך, הייתי עושה אותך למלאך עליון של גן עדן." מסופר שמג'נון ענה לאלוהים בדרך זו: "הו אלוהים, אני מתרץ אותך על כך; אבל, אם באמת היית כל כך להוט להיות נאהב על ידי, מדוע לא באת כאהובתי? אם הייתה לך התשוקה להיות נעבד, היית צריך להפוך למושא, לאהובה." בחור זה הפך את היוצרות, כביכול, אבל ראמה אומר שחייבת להיות לך אותה אהבה עזה לאמת, עליך לאהוב את האטמן שלך, עליך לחשוב עליו כאהוב. אהב אותו, הרגש, הרגש אותו כפי שמג'נון עשה, ושום דבר אחר לא חייב לבוא אליך אלא אם הוא מוצג לך כאמת האהובה. עליך לראות את האלוהות האהובה בו, שום דבר אחר.

עכשיו אתם אומרים, "מה התועלת; איננו רוצים להגשים את זה; אנחנו מאושרים בגיהנום שלנו." ראמה אומר, "אתם עשויים להיות מאושרים, אבל זו המטרה שלכם; אז מה הטעם לבזבז זמן, לצעוד בקושי לאורך הדרך. תצטרכו להגיע לשלב הזה, אבל אל תצעדו בקושי בבוא; קחו את הרכבת המתקדמת, קחו מכוניות חשמליות, לא, קחו כנפיים, ואל תבזבזו זמן בצד הדרך.

התבוננו בסביבתכם היומיומית; ומה קורה? תראו שזו תוכנית הטבע שתגיעו למטרה זו. זה מה שקורה, זוהי תופעה טבעית. כאשר אדם נמצא במצב רוח

רגוע, שקט ושמח, על ידי חיים באותו מצב רוח שקט, רגוע במשך זמן מה, הוא מוצא שמגיעות חדשות טובות, שינוי טוב, או משהו טוב; זה תמיד מגיע ללא יוצא מן הכלל.

חיו במצב זה של הרמוניה, במצב זה של שלוה ורוגע, וטראו שיבוא חבר כלשהו, או מושא אהבה כלשהו יבוא או משהו מחמיא יבוא אליכם. אם אנשים רגילים מתרוממים בשל הצלחה זו או מייחסים חשיבות רבה מדי לדבר האהוב הזה, זה מגיע אליהם: אם תתחילו להניח את הצורה החומרית הזו על לבכם, אם תחבקו אותה ותדבקו בה, ותאהבו אותה כל כך יקר, טראו שללא ספק, משהו בלתי ניתן לתיאור בא ולוקח אותה או עושה שינוי אחר. אי אפשר להימנע מזה; זהו החוק.

גם אם לא נכתבו ספרים על כך, זהו בכל זאת החוק. כך כאשר אתם נצמדים למשהו הזה, כאשר אתם מחזיקים בו ככה יקר, משהו מתרחש שלוקח אותו, ואתם עצובים ומובסים; אז שני סוגי תופעות מתרחשות. חלק מהאנשים לאחר שהובסו, מתחילים למצוא פגם בנסיבות, להיאבק ולבקר נסיבות. אנשים כאלה נתקלים בקשיים קשים עוד יותר והם קוראים, "הו, אסונות לעולם אינם באים בודדים." אנשים שאחרי אסון אחד אינם משיבים את שיווי משקלם, אלא ממשיכים למצוא פגמים ולבקר, וממשיכים להיאבק אחרי קנים שבירים, - עבור אלה אסונות אינם באים בודדים, - אחרי סבל במשך זמן מה, הם נמצאים במצב תודעתי שאליו מתווסף שוב הכוח הבלתי נראה. אז מגיע מצב של הרמוניה, מצב של כניעה, מצב של עזיבת אותן תשוקות, מצב של לבביות, מצב של שלום אוניברסלי, ואז שוב העננים מתפזרים ונסיבות יפות יותר באות. שוב הם מוטעים, וממשיכים להיות תלויים בביטויים חיצוניים בלבד, ושוב הם מובלים לקשיים; ואחרי זמן מה הם מגיעים לדת. נאמר שאסונות מובילים לדת.

כך בחייכם היומיומיים יש יום ולילה. כל יום של סבל מלווה בלילה של עונג, וכל לילה של עונג מלווה ביום של סבל. כל עוד אתם ממשיכים להיצמד לצורות, עלייה וירידה זו תמשיך, זה ימשיך, אחד מחליף את השני. כעת, מהי המטרה של עלייה וירידה פנימית זו? מטרת העלייה והירידה הפנימית הזו היא לגרום לכם לראות את השמש בפנים.

על כדור הארץ יש לילה ויום, אבל בשמש יש רק יום; זהו כדור הארץ המסתובב סביב השמש שיוצר לילה ויום; אבל בשמש אין לילה, יש תמיד אור-אלוהים, תמיד יום.

אסון, חרדה וצרה הם כדי לגרום לכם להגשים את גן העדן בפנים. זה כדי לגרום לכם להרגיש שעליכם להכיר את שמש השמשות, את אור האורות בפנים וכאשר אתם מבינים זאת, אתם מעל לכל סבל וסבל עולמי, מעל תנודות. אתם אז הולכים מעבר ומעל לכולם.

עכשיו, כיצד המטרה של אלה היא להרים אותנו? ההגעה הראשונה של העונג מראה לנו שהוא בא תמיד כאשר אנו מקושרים או נספגים באלוהות בפנים, או כאשר אנחנו מביאים את עצמנו להרמוניה עם היקום. כך זה אומר לנו שכל ההנאות הן שלנו כאשר אנו בהרמוניה עם היקום; הן חייבות להיות שלנו, זהו החוק. תופעות הכאב אומרות לנו שהוא תמיד מצליח או עוקב אחרי ההיצמדות או ההיקשרות לחומרי, לאשלייתי, לאובייקטים של Maya. כאבים אלה אומרים לנו שהיצמדותנו לחומרי והסתכלות על אותם אובייקטים חומריים כאמיתיים, מביאה לנו כאב, חרדה וסבל. לכן הכאב אומר לנו שאובייקטים חומריים אינם אמיתיים ואיננו צריכים לבזבז את זמננו והאנרגיה שלנו על צורות עולמיות חיצוניות. כל הכאבים מלמדים אותנו את השיעור הזה. ראמה יכול לקחת את ההיסטוריה של העולם ולהסביר אותה על פי חוק זה. אתם יודעים שאפילו במחזה של שייקספיר, "הסוחר מוונציה", כל עוד בסאניו היה קשור לגוף של פורשיה, הוא הובס, הוא לא יכול היה להצליח, ובבחירת קופסאות התכשיטים, הוא היה במצב בלתי ניתן לתיאור, הוא היה במצב שבו אף אחד לא היה שם; כאן הוא היה במצב מפואר. זה לא מזכיר אלוהים, אלוהות או מלאכים עליונים, אבל בקריאה מדוקדקת תמצאו שבזמן שנשמתו הייתה הרמונית, בזמן שהוא היה אחד עם האלוהות, הוא הצליח. יתכן ששייקספיר לא הבהיר זאת. משוררים אינם מתארים זאת בבירור, אבל זו עובדה שמוכחת כל יום. כל העינוגים אומרים לכם שעליכם להרגיש הרמוניים. הם אומרים לכם שעליכם להיות בהתאמה עם הכל, עם כל הטבע. כאבים מלמדים אתכם את הצד השלילי ואומרים לכם שאסור לכם להיצמד לדברים עולמיים או להרגיש אותם כאמיתיים. כאבים מלמדים אתכם שאסור לכם להרוג את האלוהים בכל, אסור לכם להיצמד לצורות ודמויות ולשכוח את אלוהים. כל ההנאות מלמדות ודאנטה, וכל הכאבים מלמדים ודאנטה.

בגלל שכל האנשים לא מאמינים בזה, האם זה מוכיח משהו? העולם אומלל כי הוא אינו מגשים אמת זו. הגשם את האמת ואתה הופך מאושר.

לאנשים בהודו אין את המכונות שיש לכם במדינה זו. סירי חרס נעשים מהחימר על ידי הרגליים. החימר מעוצב על ידי הרגליים באגן עמוק, ומשתמשים בתהליך כפול. מבפנים שומרים על סוג של תמיכה ומבחוץ מופעלות מכות שבאמצעותן החימר מעוצב.

באופן דומה, המכות החיצוניות האלה גורמות לך להתקדם, הופכות אותך לאלוהים. זהו תהליך כפול, שמור על התמיכה בפנים. כאבים הם המכות החזקות, והנאות הן התמיכה מבפנים. באמצעות הנאות וכאבים, האופי נוצר. כאב, הדומה למכות הקשות, כמו גם הנאות, הדומות לתמיכה מאחור, יש להם כמטרה את הוצאת האלוהות שבך, הוצאת האלוהים שבך, פיתוח טבעך האלוהי. זהו חוק הטבע שבחוד הכידון, אתה חייב להתעלות לאלוהיותך; ואם אינך עושה זאת, ובכן, סטירה אחר סטירה, מכה אחר מכה, יהיו גורלך. אם אתה רוצה להימנע או להתחמק מסטירות ומכות, אז בבקשה הגשם את האטמן, את העצמי האמיתי. זוהי המטרה.

הו, ראמה המאושר, המאושר, המאושר,
שליו ושקט, שלם ורגוע.

שום דבר לא יעכיר את שמחתי,
שום דבר לא יחסום את דרכי.

לבושי נלבש בידי אלים, בני אנוש וציפורים,
אושרי העליון נעלה על כל מילה.

כאן, שם ובכל מקום,

שם, היכן שאין עוד "היכן"?

כעת, תמיד, ומדי פעם,

אז, כאשר אין עוד "מתי"?

זה, ההוא, וזה אשר, ומה,

אותו, שמעל לכל "מה"?

ראשון, אחרון, אמצעי ונשגב,

האחד שמעבר לכל "מדוע"?

אחד, חמישה ומאה, הכול,
נעלה על המספרים, אחד וכולם.
הנושא, האובייקט, הידע והמבט,
אפילו ההגדרה הזו – אינה נכונה.

היה, הווה ויהיה,
המבלבל את הפועל "להיות".
העצמי המתוק ביותר, האני האמיתי ביותר,
אין אני, אין אתה, אין הוא.

זהו העצמי האמיתי, הכל, ועדיין הבלתי ניתן לתיאור; זה אתם!!

הגשימו אמת זו. ראמה מרגיש נעלב כאשר אנשים באים ועובדים את גופו של ראמה. לראמה יש שמחה, עונג, אושר מספיק בפנים, להיות לגמרי חופשי מכל שמחה שבאה לבני אדם דרך החנופה או מעושר.

אינסופי, בלתי ניתן לתיאור הוא אושרי. המקור האלוהי בפנים מספיק כדי לגרום לראמה להתעלות מעל הצורך לחפש שמחה בדלת של שם, תהילה, או עושר. שמחה מספקת היא בתוכי.

הו הרגש, הרגש, והבן. זה יעשה אותך חופשי מכל רוח של קבצנות שגורמת לאדם לחפש תהילה עולמית.

הייתה אישה בהודו שהיו לה תשעה בנים. יום אחד עבר קבצן ליד ביתה והיא נתנה לו צדקה. הקבצן היה כל כך מרוצה שהוא זימן עליה ברכה. הוא אמר, "הו אדון מבורך, הפוך גברת אדיבה זו לאם של שבעה ילדים". כאשר הקבצן בעל הכוונות הטובות ביקש מאלוהים לעשות אותה לאם של שבעה ילדים, היא נעלבה, כי כבר היו לה תשעה ילדים וזה פירושו אובדן עבודה. היא התחננה בפני הקבצן לברך אותה שוב, והקבצן שוב ביקש מאלוהים לעשות אותה לאם של שבעה ילדים. הגברת התרגזה והאנשים נמשכו למחזה ושאלו מה סיבת ההתרגשות. הם כמובן התבדחו לדעת שהברכה לא הייתה ברכה אלא קללה. באופן דומה, לראמה יש שמחה בלתי ניתנת לתיאור בתוך עצמו, ותן שכולם ייהנו מזה. זה עושה אותנו חופשיים, חופשיים מכל הדברים העולמיים בעולם הזה.

תן לגוף, לאישיות, כמו השושן על קרחוני ההימלאיה, לפרוח לא ידוע, לא מורגש על ידי אף אחד. תן לגוף הזה להיצלב, תן לו להיות מושם בכלא, תן

לו להיבלע על ידי גלי האוקיינוס, תן לו להישרף בחום המדבר הלוהט, תן לכל
דבר לבוא אליו, השמחה הזו לא יכולה להיפגם. הרגש את האושר הזה, את
השמחה העליונה בפנים, והתעלה מעל כל יהירות ארצית, שטויות ארציות,
וכל קְדָרוֹת.

היה אדון האדונים, אלוהי האלוהים. זה אתם! זה אתם!!